

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

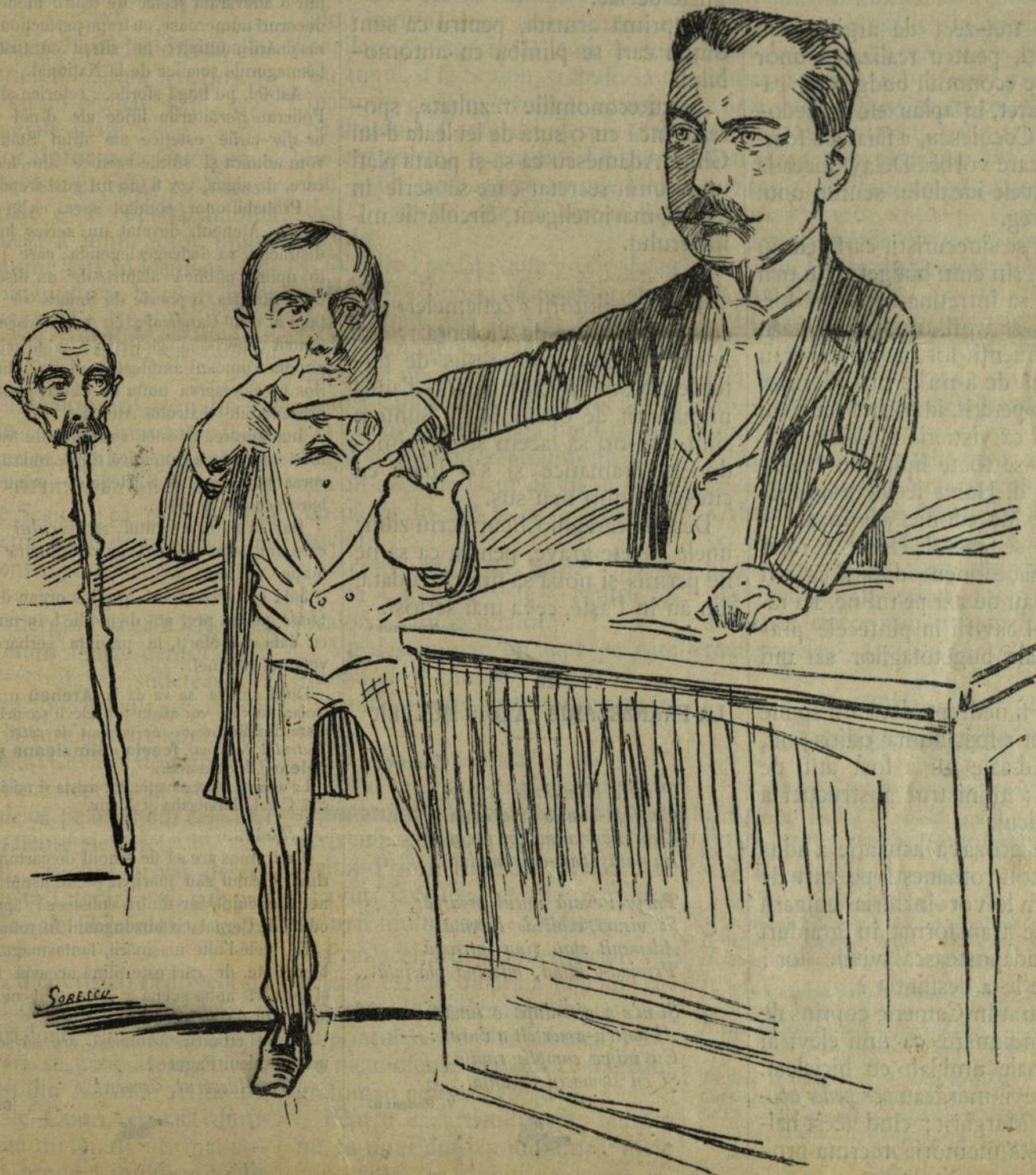
DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 "

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

ALEGEREA DIN BRĂILA

D. N. Filipescu : Să îndrăznească guvernul să susțină că nu a întrebuințat «Ciomagul» la alegerea din Brăila :
D. Suliotti : Așa e ! Să-mi radeți o mustață dacă nu-i așa !

HARET ȘI MACEDONIA

D. Spiru Haret—mai zis și Sbiru Herete—a ținut la Cameră, în chestiunea macedoneană, un discurs care de sigur va provoca un mare entuziasm printre... bulgari.

Dacă l'ar fi tocmit Sarafoff, ministrul de instrucție al României nu ar fi vorbit mai pe placul celor cari vor să extermină pe «țințarii» de la Pind.

Avind drept orizont în politica noastră națională vârful nasului d-sale, d. Haret a redus marea cauză a românismului în Macedonia la o meschină chestie de ciți-va gologani.

Pentru trei-zeci de arginți său mai mulți, pentru realizarea unor mizerabile economii budgetare, patriotul Haret, în aplauzele macedoneanului Coculescu, a tăiat, cu foarfecele de care vorbea Delavrancea la Dacia, aripele idealului scump unui neam întreg.

Bucură-se sinecuriștii cari vedeau cu frica 'n sin cum budgetul nu mai e în stare să întrețină trîndăvia lor.

Bucură-se samsarii și gheșeftarii cărora influenții lor protectori erau pe punctul de a nu le mai favoriza cinstitele operații, invocînd motivul inexorabil că vistieria e sleită.

Bucură-se toate lipitorile bugetului, căci d. Haret le va îndestula cu sîngele Macedoniei asasinate.

Bucură-se, căci d. Haret a răpit școlilor macedonene dinarii cu cari d'abia trăiau de azi pe mîine, i-a răpit spre a-i asvirli în pîntecele prăpăstioase ale bugetofagilor săi din partid.

Dar am fi nedrepti dacă am spune că d. Haret a fost numai odios; nu, discursul d-sale nu a fost atît de unilateral: ministrul instrucției a fost și ridicul.

Știți ce grozavă acuzație a adus bietelor școli românești pe cari de sigur acum le vor închiria bulgarii pentru a le transforma în grajduri ca să-și adăpostească vitele lor? Știți de ce le-a desființat?

A declarat în Cameră, cuprins de o nobilă indignare, că unii elevi ai acelor școale umblau cu bicicleta.

Cînd elevii mergeau *per pedes apostolorum*... Mărgărit; cînd acest haiduc de tristă memorie recruta pro-

fesoarele din lupanare, sau cînd făcea meseria de spion al poliției turcești, sau cînd minca fondurile destinate Eforiei din Bitolia; atunci școlile macedonene merita înalta solicitudină a d-lui Haret!

Acum nu, din cauza... unui bicicleu!

O, biciclole al chestiei macedonene, ce dureros caraghiozlic ai grăit!

Apoi cu motive de serioșitatea acestuia poți desființa toate instituțiile a căror însemnătate nu ești capabil s'o înțelegi.

Suprimă bisericile, sub cuvînt că unii preoți au obiceiul să poarte ghete de lac.

Suprimă armata, pentru că sunt ofițeri cari se plimbă cu automobilul.

Și cu economiile rezultate, sporrește încă cu o sută de lei leașa d-lui Ghiță Adamescu ca să-și poată plăti luxul unui secretar care să scrie în locu-i, mai inteligent, circularile ministerului.

Ierte-ne cititorii «Zeflemei» micul nostru acces de violență.

Dar, vezi, e mai presus de puterile noastre să cîntăm tot-d'una numai arii de operă bufă. Suntem siliți une-ori să facem și pe primadonele dramatice și s'o luăm cu cîte-va tonuri mai sus.

Destule caraghioslicuri scriu zilnic unele gazete grave, pentru ca să ne fie permis și nouă să fim cîte-odată, din an în Paște, ceva mai serioși.

«Zeflemeaua»

LA FRANZELARIA „ALOIS MÜLLER“

Lenorel.

*Printre blondinele franzele
Cu fața-i mică și drăguță,
Cum stă blajină și cuminte
Ea însăși pare-o franzeleuță.*

*Parfum exală untul proaspăt,
Și visuri, ochii de lacynță;
Ademenit stau ziua n'treagă
Privind-o blînd, mincînd plăcintă...*

*Și m'am ales după o lună —
Al nostru-amor cît a durat: —
Cu inima cumplit rănită
Și cu stomacul deranjat...*

V. Podeanu.

ANECDOTĂ

Unul intră într'un restaurant să dejenze și vîzînd pe nostima proprietară a acelei birt se da cu ea în vorbă:

—...Și sunteți de mult maritata?

— Da, de cinci ani.

— Aveți mititei?

— Numai patru.

— Să mi-i Triga!

— Vai, Domnule, eu credeam că vorbiți de copii!

TRANSFORMAREA ATENEULUI

Iubitorii de artă dramatică să bată din palme și să zică mersi.

Pentru ca deficiențele serale să nu devie un monopol al primului nostru teatru, comitetul Ateneului a luat demna hotărîre să transforme șcena tribunei culturale ateneiste într'o adevărată șcenă de teatru modern, cu decoruri numeroase, cu trape perfecționate, cu mașinării multiple, în sfîrșit cu toate fantasmagoriile scenice de la Național.

Ast-fel, pe lîngă sforile, retorice ale d-lui Policrat, sforăiturile lirice ale d-nei Smara or sfor-țările estetice ale d-lui Stăncescu, vom admira și sforile scenice ale feerilor, care, de sigur, vor fi de un gust ireproșabil.

Probabil onor. comitet speră ca în modul acesta, Ateneul, devenit un serios local de distracție, va distruge legenda care l pune în opinia publică alături de un discurs al d-lui Sturdza, o poezie de Smara or un articol al d-lui Cancicof; cu modul acesta nu numai tinerimea generoasă a liceelor va popula frumosul amfiteatru, ci și publicul serios își va rezerva pofta de cășcat pentru reprezentațiile teatrului Ateneist.

Inaugurarea acestei senzaționale transformări se va face Duminică după amiază — aniversarea nașterii M. S. Reginei — printr'o serbare școlară la care...

Dar să dăm cuvîntul *Adevărului* de la care am furat această extra-ordinară informație.

Iată ce serie acest prețios organ de și se vînde pe un preț atît de modic! în numărul cu data de Marți, în privința serbarei aniversării Reginei.

După amiază se va da la **Ateneu** o serbare școlară la care vor azista toți elevii școalelor primare din București. Se va juca de către artiștii Teatrului Național **feeria «Simzieana și Pepelea»**, de Alexandri.

La această reprezentație vor azista și micii principii Carol, Elisabetha și Maria.

...Auz?...

Ce frumos are să fie smeul de carton sbierînd pe calul său inaripat pe de asupra scenei Ateneului, iar dintre culise să apară de odată d. Cernat cu buzduganul în mină!

Dar celelalte mașinării, fantasmagorii, tablouri etc. de cari este plină această feerie, și pe cari noua scenă a Ateneului ni le va arăta atît de artistice?

Și ce cronică frumoasă are să scrie în urmă amicul Fagure!

...Tot *Adevărul*, sireacu!

Graur.

P. STURDZA-DONIA

UNEI ACTRIȚE

Din somn tresar adesea și-aprind modesta 'mi lampă,
 Și plîng cu capu 'n pernă, și 'n van te chem la rampă.
 O vino, talentato, și doar o vorbă 'mi spune,
 Ca să aplaud sincer frumoasa-ți dicțiune.
 Ce-o să 'mi grăești? Nu 'mi pasă! Reamintește-ți proza
 Din Ibsen, Dumas-fiul, Grillparzer sau Giacosa;
 Vei debita 'nainte 'mi banalele tirade,
 Iar eu voiți zice: bravo! bis! bis! (Cortina cade).
 Realizează-mi dragă aceste scumpe vise,
 Habar să n'ai de critici și intrigă de culise;
 Disprețuind d'asemeni vulgara galerie,
 Eu să îți fiu Hamletul, tu dulcea 'mi Ofelie;
 Dar eu nu te-oiu trimite ca el la mănăstire,
 Ci — plus ou moins, — copilă, la vr'un otel subțire!

Romeo.

PLAGIATUL LUI CARAGIALE

— Ai văzut? mă întîmpină deunăzi un prieten. Caion a prins pe Caragiale cu un plagiat.

— Caragiale plagi...

— ...ator, întocmai. Caion susține în «Revista literară» că *Năpasta* lui Caragiale este copiată aidoma după o piesă a unui autor ungar obscur, anume Istvan Kemeny, tradusă în românește pe la 1848 de un domn Bogdan din Brașov.

Am dat fuga, uluit, ca să ved grozăvia.

Îlcunosc pe domnu Caion din vedere și știu ca n'are mustăți; îl cunosc din scrise și știu că n'are talent, așa că ar merita mai bine pseudonumele de Scaion, că prea se ține de la o vreme scaiu de meseria condeiului, pentru care n'are nici o chemare.

Totuși, mergînd să caut «Revista literară», eram foarte demoralizat. Inchipuiți-vă starea sufletască a unui credincios căruia i se anunță că icoana la care face mătani zilnic a fost trăznită! Ceva analog simțeam eu care m'am deprins să consider pe Caragiale ca pe unul din cele mai frumoase talente ale țării.

In sfîrșit, cu chiu cu vai, descoperii «Revista Literară» și, sub privirile ironice ale librarului, o cumpăraui.

Ei bine, cu ce credeți că dovedește d. Caion plagiatul lui Caragiale? Cu zece rînduri luate din apocalipticul Kemeny cari se cam aseamăna cu zece rînduri din *Năpasta*. Atîta tot.

Apoi, d-le Caion, ce faci dumneata denotă un curaj ne mai pomenit. Imi produc impresia unuia

care s'ar duce la vînătoare de lei avînd în mîna drept ori-ce armă un copilaresc pușcociu de lemn de soc. Cu tunul, d-le Scaion, trebuie să te înarmezi ca să te 'ncumeți a asasina pe literatul Caragiale, despre care — cu prilejul recentului lui jubileu — un necunoscut anume Hasdeu a spus că este Molière al României.

Ne dînd pe față alte probe de cit cele din «Revista Literară», riști foarte mult, d-le Scaion, să treci în ochii oamenilor inteligenți și serioși nu drept un calomniator odios cum ai fost calificat, ci drept unul din acei cățeluși cari în fața unui monument glorios al neamului nu găsește alt-ceva de făcut de cît să ridice un picior în sus și să-i profaneze soclul.

Acum vreți să știți, cititori, de ce Caragiale este — pentru d. Scaion — un plagiator?

Vă destăinuesc un fapt pe care numai eu îl cunosc.

Caragiale este plagiator din cauza mea.

Da, din cauza mea, și iată cum:

Astă-vară, într'unul din numerile regretatului «Moftul Român», am scris un articol intitulat «Duelul Caion-Printul Bibescu», articol care a avut favoarea să fie reprodus de mai multe ziare cotidiene.

Prin acel articol zeflemiseam suficiența extraordinară a junelui Caion, care cît p'aci era să aibă un duel cu printul Gheorghe Bibescu, pentru niște ofense neroade ce fragedul grafoman adusese acestuia.

Pentru că articolul era semnat nu cu unul din pseudonimele mele cunoscute, ci cu unul de ocazie, d.

Caion 'mi-a făcut onoarea să 'și inchipuie că e datorit penei măiestre a lui Caragiale.

Inde irrae...

Intr'adevăr, peste cîte-va zile zile a și apărut în ziarul «Patriotul» un fel de studiu asupra literaturii umoristice în România. În acel articol Caion lauda pe Anton Bacalbașa, pe Dr. Urechia, pe Marion, pe Teleor și chiar pe bunul meu amic Ranetti, iar despre Caragiale nimic, doar o mică aluzie insultătoare printre rînduri.

Foarte puțin măgulit de buna opinie ce Caion avea despre Ranetti, am rămas mîhnit de nedreptatea ce se făcea lui Caragiale din pricina articolului meu din «Moftul». Și am rămas indignat acum cînd, tot din cauza acelui afurisit articol, Caragiale a devenit nici mai mult nici mai puțin: un plagiator.

Spre a'mi descărca odată cugetul și spre a feri în viitor pe Caragiale de persecuțiunile feroce și injuste ale d-lui Caion, facuii mărturisirea de mai sus.

În urma acestei mărturisiri, sper că d. Caion va face amendă onorabilă și va retracta teribila învinuire ce — prin greșeală de adresă — a adus lui Caragiale.

Apoi, onestul publicaștru nu va avea de cît să ia la refec și volumul «Ahturi și ofuri» (Prețul 1 leu și 50 bani) și să descopere în el un plagiat nerușinat după cine știe ce poet indian din epoca preistorică ale cărui opere prin urmare nu se mai gasesc.

Taraseon

CĂDEREA SMAREI

(Inspirată de Căderea Pleonei de Smara)

Să bubuiască tunul și să tresalte țara,
 Să filfie stindarde, cînd n-o mai scrie Smara,
 Cu-a dumnea-ei spanacuri destul ne-a îndopat,
 Statui în astă țară destule-a ridicat.

A fost la noi și ciurma și alte boale-rele,
 Și cît am fost de veseli cînd am scăpat de ele!
 În cît de n-o mai scrie în versuri Doamna Smara,
 Ii facem o statuie din piatră de Carara.

La Roma e pozată «Romîncă cu Catrințe».
 La Athenei pereții sunt plini de conferințe;
 E plin tot «universul» de operele sale,
 Ori unde te-î întoarce, își iese Smara-n cale.

De cînd și dînsa scrie, sărmana Romînie
 Cuprînsă e de boala numită «poezie»;
 În cît — fără-ndoială — cînd n-o mai scrie Smara,
 Să bubuiască tunul și să tresalte țara

Iași.

Casto

D. Castelan, reporter la *Adevărul*. Poligraf.
Amicul celebrului «Gorguzi».

STROFE ȘI APOSTROFE

CE SE PETRECE LA CAMERĂ

Cuvântări se țin cam multe,
Însă-i tot beteag bugetul.
Pe-oratori nevrind să asculte,
Giani a 'ndrăgit bufetul.

Nenea Pană, veneratul,
Doarme visind fericirea
De-a'și asigura mandatul
Pe vecie la «Unirea».

Stănculeanu galeș cată
Spre a damelor tribună;
Barba-i șic, ca fermecată,
Inimi multe-o să răpună.

Dom Paladu, iscusitul,
Calculează grav băbește
Că 'n bugetu-i deficitul
Năzdrăvan mereu tot crește.

Intr'un colț, nenea Skileru
S'a retras și, pe 'ndelete,
Li explică ușierul
Ale Statului secrete.

Radovici, Morțun și Stere,
Burgheziți în floarea vieți,
Pling rozalbele chimere
Și avântul tinereți.

Titu Frumușeanu ride
Și 'și admiră 'n «Zeflemeau»
Poza-i în costum de gide
Dindu-l pe Haret căteaua.

Coculescu, cu mirare,
Chiar în propria-i chelie
Vede luna cum răsare.
Caz ciudat d'astronomie!

Teatrului de la Mitică
Un bilet Stoicescu scrie
Cerind lojă, cit de mică,
Gratis sau pe datorie.

M. Vlădescu poartă doliu,
Și de ce să nu îl poarte
Cind visez'un portofoliu
Și speranțele-i sunt moarte?

Dar... tac toți, tac ca pământul:
Don Bazil, bărbat de rang, a
Cerut să îi dea cuvântul...
Langa-banga-dang-balanga!

Cyrano.

ALEGEREA DIN BRĂILA

O reflecție melancolică a lui don ghinărar
Budișteanu:

— Se zice că ciomagul are două capete.
Cu toate astea, despre mine, generalul Ciomag,
adversarii mei spun că n'am nici măcar
un eap!

DRAMA DIN STR. URANUS IN SENAT

Vremile frumoase și ședințele idem ale
Senatului reîncep cu interpelarea d-lui
doctor Păltineanu.

Onorabilul preopinent, ex-reprezentant
al Moș-Tecismului în medicină, actual-
mente al ambelor în maturul corp — și
corpul nu-i spirit! — a cerut dosarele
afacerii din strada Uranus pentru a a-
dresa o interpelare.

Faptul, — relatat în dările de seamă
ale ziarelor serioase, a produs senzație.
De când d. Ilariu Isvoranu e 'n rezervă, —
unii răutăcioși zic în reformă, — de când
marile ședințe ilare au trecut în dome-
niul analelor umoristice și parlamentare,
Senatul, moleșit și monoton, nu mai avea
trecere nici cit polițiile Episcopului de
Buzău.

Tribunele doamnelor, mai goale (tri-
bunele, nu doamnele) ca ex-Zarina de
la Bulevard, aveau ceva din jalea cim-
purilor fără flori, — iar ochii împăienjeniți ai
senatorilor, zadarnic căutați prin preajmă
ceva care să le mai scoale moralu din
eterna-i piroteală.

Cind iată că d. dr. Păltineanu aruncă
un hap, care ca măruș din basme, trans-
formă într'o clipă grava incintă în tea-
trul *Roulotei*.

Corpul matur se simte sguduit de flori
vice-versa. Afacerea desbătută de justiție,
pentru care are să des-bată... apa 'n piuă
d. dr. Păltineanu la tribună are atâtea
detalii cari... întăresc chiar celor mai
slabi... de inger convingerile în privința
putredei morale curente... Plimbare la
șosea... chef cu lăutari... o cameră ob-
scură... «pac, pac», doi pantofi cari
cad... o apariție albă... un corp fraged
imaculat... ciupituri... echimoze... sinu-
cideri... raport medico-legal... procesul...
interogatorul eroilor... detaliile scenelor
petrecute... întregul roman trecut pe
dinaintea justiției, devorat cu nesațiu în
gazete, se desfășură în mintea d-lor se-
natori, și încet, încet, dinșii simt cum
li se ridică în spirit argumente irefuta-
bile pro sau contra decisiunei justiției
și a d-lui Mișu Paleologu.

Și câte reminiscențe nu se trezesc, câte
lucruri din trecutul plin de glorie și de
bărbăție, — O! frumoasele seri de la Vila
Regală! — și 'nmormintat cu atâtea re-
grete...

În incinta Senatului plutește o at-
mosferă gidilitoare.

Dar d. dr. Păltineanu se coboară de
la tribună, și toți 'l inconjoară. Intre-
bările, explicațiile, curg de pretutindeni...

— Cind desvolti interpelarea?
— O să fie ședința secretă?
— Aș, ar fi păcat. La tribunal au
fost atitea cucoane!
— Bine, dar, ce 'ți-a venit?
— Foarte bine, răspunde un zefle-
mist; maturul corp veșnic se interesează
de corpurile... premature!
— Și ai să citești toate actele?
— Și toate depozitiile?
— Și toate... amănuntele?
— Tot? tot?

Domnul doctor 'și-a pierdut capul
— ierte-ni-se acest eufemism — în această
explosiune de expansivitate. Efervescenta
e mare.

— De nu m'aș bolnăvi, zice unul.
— Ce ședință are să fie!, exclamă
altul frecându-și palmele.

Un înalt prelat se strecoară pină la
biroiu.

— Vă rog, renunț la concediul ce am
solicitat... pină după interpelare.

Numai d. Petre Grădișteanu ce stetea
cu indexul pe frunte, îl lasă să-i alu-
nece moale spre pământ:

— Zadarnic... Nu 'nvie morții!

Iar de pe banca prelaților se ridică un
murmur vag, abia perceptibil...

— ...Lăsați copilele să vie la mine!...

Graur

CEL MAI BUN SOCRICID

Cel mai nemerit cadoș ce puteți face gentile-
lor dumneavoastră soacre este volumul *Ahtari*
și *Ofuri*.

Or să crape toate de ris și sunteți salvați.
Volumul *Ahtari* și *Ofuri* este cel mai eficace
socratic neaprobat de consiliul sanitar superior.

REPREZENTAȚIA LUI MARION

Vă conjur pe Dumnezeu
Și pe sfântul Spiridon,
Poștiți Lună la Ateneu
La piesa lui Marion.

Numai spectatorul tont
Nu va ride cu deliciu
Văzind în Taman la pont
Pe Brezeanu și pe Liciu.

Cum să n'aplaudați oare
Toți pe doamna L. Brezeanu
Cind ea o privighetoare
Cu-al său viers v'alin' aleanu?

Unde mai puț pe Hagi,
Comical fără rival,
Și tenorul Grigoriu
Artist fin nu din toval?

Viorica Marinescu,
Floare fragedă d'April,
Margareta Alexandrescu,
Valorosul G. Achil;

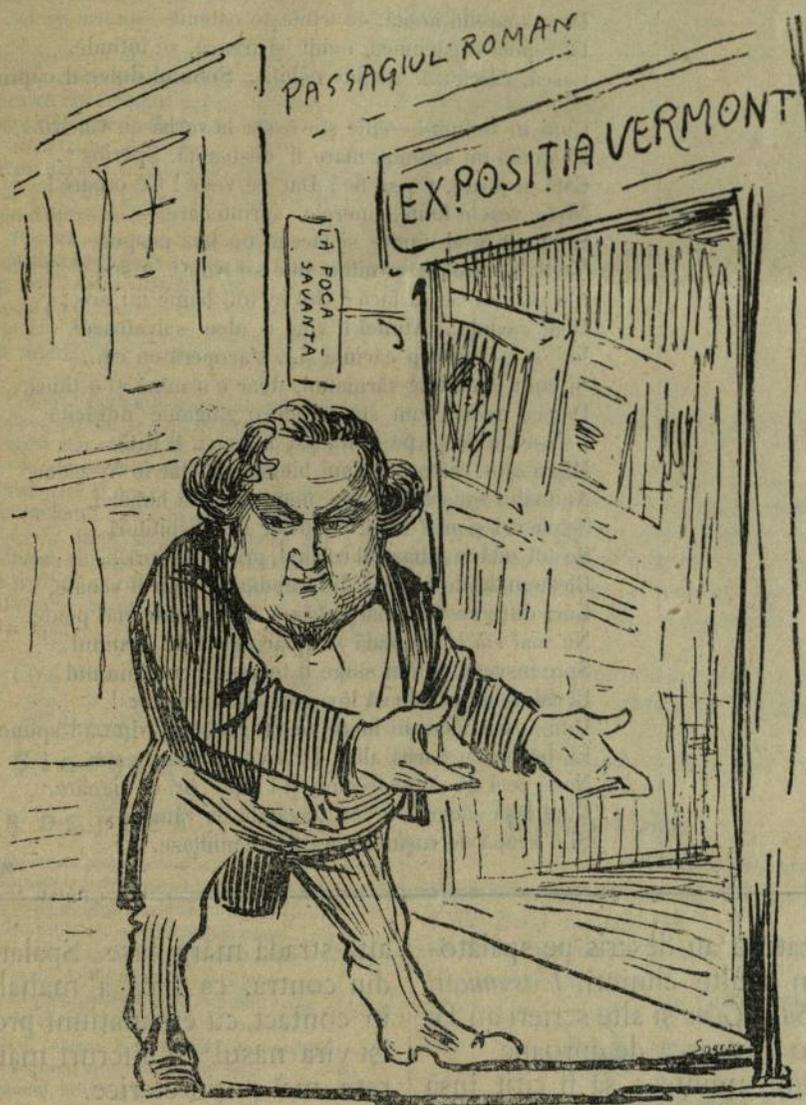
Unchiul Dumitriu care
Din clavieru-i—cum se știe—
Varsă fără încetare
Valurile d'armonie!

Faceți toți pe dracu 'n patru.
Nu mai plătiți nici un cont,
Dați năvală Lună la teatru
Că picați... Taman la pont!

SIMPATIILE NOASTRE

N. VERMONT

În Pasagiul Român, între prăvălia unui cismar și o plăcintărie, se găsește în momentul de față o delicioasă seră în care Vermont a răsădit cele mai frumoase flori ale talentului său.

Ați vizitat această minunată expoziție de pictură?

Grăbiți-vă.

Voi proletații duceți-vă și respirați parfumul subtil de artă superioară ce exală operele expuse acolo, căsați ochii mari și lăsați-I să se îmbete de splendoarea măestrăritelor simfonii de culori; iar voi bogătașii, decît să vă asviriți banii la cele două tablouri ale unui banc de macă, cumpărați mai bine două-zeci de tablouri semnate de Vermont.

CRITICUL OVIDIŪ

D. Ovidiū Densușeanu se supără grozav în «Noua Revistă Română» pe poetul Ludovic Dauș pentru că a scris poemul dramatic *Eglé*.

Nu vrem să fim rătăcioși și să reamintim tinărului profesor universitar că și d-sa a scris o dramă în versuri *Între două lumi*, tratată cu refuz de fostul director al Teatrului, conu Petrahe Grădișteanu. Și nu vrem, à propos de asta, să-i reamintim și celebrele versuri:

Cînd mîinîci așa iahnie,
Pentru ce faci gălagie?

Dar ce impută d. Ovidiū Densușeanu lui Dauș?

Acuzația principală ce i aduce este

că: dacă în *Eglé* știa «Omul negru» și «Edviga» — personagiile de căpetenie — că trăesc, nu mai exista drama.

Nostim de tot!

Cu alte cuvinte:

Dacă cele două trenuri nu s'ar fi ciocnit la Palota, nu s'ar fi produs catastrofa; sau dacă nu ar fi existat în București nici un teatru, atunci piesa d-lui Densușeanu nu ar fi fost respinsă de direcție.

Logica e admirabilă.

Între criticul Ovidiū și tizul său poetul Ovidiū din antichitate este numai o mică deosebire.

Autorul nemuritoarelor *Tristia* era Nasone; pe cînd d. Ovidiū cel-lalt se expune să i se taie de tot nasul dacă mai comite asemenea «critici».

Spanacopol.

UN SFAT MINISTRULUI DE INSTRUCȚIE

D. Spiru Haret a declarat în Cameră că: dacă elevul Titi Bălănescu ar fi venit să-i ceară scuze, l'ar fi ertat.

Așa dar, dacă un elev scrie la un jurnal și este prins, trebuie să meargă la București, să ceară scuze d-lui ministru. Cu alte cuvinte, d. Haret face ca și pe vremea papei Leon al X-lea, cînd un om putea să facă ori ce păcat, dacă mergea la papa să-i ceară ertare.

Însă, de oare ce nu poate ori-cine să cheltuiască atîta cu drumul, sfătuesc pe d. Haret să facă ca și Leon al X-a — care pentru același motiv — a scos la iveală «indulgențele».

Adică, să facă niște bilete, pe cari cumpărîndu-le un elev, să poată scrie la jurnal fără trică de-a fi dat afară. Prețul lor să depindă de mărimea articolului. Sau dacă voeste să-și aducă un venit personal, să hotărască următoarele: pentru un articol scurt, un elev să cumpere Aritmetica Rațională de domnia-sa; iar pentru un articol lung Trigonometria de acelaș autor.

Cheltuelile nu vor fi mari: «indulgențele» se vor tipări la tipografia Statului pe jumătate de coală de hirtie rămasă curată la atîtea sute de petiții ce vin la ministru. Cine va prezinta act de paupertate, să i se acorde o «indulgență» gratis.

Cred că d. ministru va lua în considerație acest sfat, care l'ar scăpa să mai fie interpelat în Cameră, ca zilele trecute, în cazul elevului Titi Bălănescu.

Casto

ZĂLOG DE AMOR

El pleacă 'ntre streini, departe —
E ora crudă-a despărțirii —
Imbrățișați ați în ochii lacrimi,
Martirii.

E cea din urmă 'nbrațișare...
Se vor mai revedea vre-odată?
Spre ea cu foc și cu iubire
El cată.

— «Sărută-mă, să due cu mine
Un scump zălog, departe.. Spune
De ce eziți?» Dar ea tot mută
Rămîne.

A! gelozia îl cuprinde!
Perfida, fără de sfială,
Chiar și în ora cea din urmă,
L'înșală!

— «Elviro, te conjur, răspunde:
«Pentru ce ești atît de rece,
«In ora cînd trebuî iubitului
«Să plece!»

— «Emil... este ceva... mă iartă..
«Nu'i lucru grav, cred e' o să'mi treacă;
«Dar dacă vrei... Ea îl sărută;
El pleacă.

Printre streini el rătăcește;
Misterul azi îl știe, va!:
Scumpu'i zălog, e un teribil...
Gutura!

Chic.

MINUNE CEREASCĂ

(După «Merville divine» din repertoriul teatrului *La Roulotte*)

La piciorul unui munte, într-o peșteră adincă,
Ce bătrîn din alte vremuri o tăiaseră în stîncă,
Un ermit cu barba albă, ciung de-o mîna, biet moșneag,
Ce cu post și rugăciune, sprijinit într'un toiaș,
Își trăște suferința și amarul vieții sale
Așteptînd să scape-odată din a plîngerilor vale,
Adăpost găsise-acolo. In ceaslovu-î învechit
Deșteptat în zorii zilei și cu cugetul smerit,
Recita fără 'ncetare rugăciuni pîn' la amiază.
Rătăcea apoi prin codru, căutîndu-și printre brazî
Demîncarea : Mușchiu pe care îl rodea că și un cîine,
Orî legume fierte 'n oală, fără carne, fără pîine.
După prînz, vre-o două ceasuri trupul somnului își da,
Iar spre seară, la pîriul cel din vale se scâlda.
In sfîrșit, cînd din albastrul cerului scînteii răsar,
Cînd, de după creasta stîncii, se ridic' al nopții far,
In citire de bucoavne și in rugă umilită,
Își adoarme, biet sihastru, cugetarea-î chinuită.

Rîul își ducea spre vale unda-î clară, cristalină
Murmurînd un cîntec dulce ce se pierde și se'mbină
Cu al frasinilor foșnet.... Într'o zi, o zi frumoasă,
El veni să-și facă baia. Hainele pemal își lasă :
Și cum soarele în creștet îl ardea, își ia cu el
Și căciula-î învechită. Întră-apoi încetinel
In răcoritoarea apă : simte cum se'nviorează,
Și jucîndu-se cu unda, el de mal se depărtează,
In sfîrșit, prin apa mică tot mergînd înveselit,
Trece rîul și pe malul cel opus fată-î sosit.
Dar prea lung îi fuse drumul.... Pe nisipul încălzit

De a soarelui arșită, se trîntește ostent
Își repetă rugăciunea, ochii 'și freacă, se întinde,
Cască, căscă ;.... 'nehide ochii.... Somnul dulce îl cuprinde

Cînd in somnu-î—cine știe—sta la vorbă cu Christos,
De-odată-un șgomot mare îl deșteaptă. Sperios
Cătă 'n juru-î. Ce să fie? Dar ce vede ! Ce oroare !
Niște vesele fetițe, tinerele, sprinteoare,
Se uitău la el uimite și făceau un haz nespus.
Vede că nu-î vis ermitul. Lute se ridică 'n sus.
Îi-e rușine. Ce să facă? Gol ie tot, haine nu are ;
Doar căciula... Atunci îi vine o idee salvatoare
Lute-și ia din cap căciula și... s'acoperă cu ea...
Și cum era ciung sârmanul, doar e'o mîna și-o ținea.
Dar ca naiba, cum sta ast-fel, o ginganie 'ndrăcită
Î s'așează drept pe ceafă și-î înțepă, îl irită.
Mișcă gîtu, 'ntoarece capul bietul om, dar ie 'n zadar,
Animalul mușcă 'ntr'una, nemilos, fără habar...
Fetele rid și mai tare ; cu-ai lor ochi ispititori
Se tot uită la sihastrul rușinat, prins de fiori...
Blestemata de insectă din răbdări pe om îl scoate,
Căci durerea fără margini, s-o suportă nu mai poate.
Nu mai stă la îndoială și... căciulii îi dă drumul
Spre insecta ce din singe îi tot sugă cu duiumul
El ridică mina iute să lovească. Dar minune !
Dumnezeu făcu un lucru ce cu greșîmî vine a-l spune !
El, bătrîn cu barba albă, girbovit, și peste care
Nouă-zeci de ierni trecură și-î răpir' ori-ce vigoare,
Cînd lăsă căciula 'n voe... agățată ea rămase
Și îl scapă de rușinea care îl amenințase.

Miramar.

D. Niculcea Popescu, portărel la tribună.
Brăila. Vechiu client al tipografiei *Speranța*.

SPALATOREASA ȘI LAPTAREASA

— Studiu comparativ —

Două cuvinte cari par omonime personificînd tipuri interesante și mai ales interesate în viața fie-cărui cetățean care se respectă.

Ca rimă nu le întîlnim aproape la nici un versificator, ceea-ce nu denotă că poezii nu le cunosc.

In ceea-ce privește pe lăptărese mai merge, mulți poeți nici nu 'și explică din ce se compune un capuținer, hrînindu-se mai mult cu «laptele cucului»; pe cînd de spălătorese, de și nu prea fac uz, abuzează cam ilicit.

Prozatorii au descris pe spălătoreasă în multe chipuri. *L'assomoir*, *M-me Sans Gêne* și alte scrieri au făcut să o cunoască de aproape.

Nu 'mi amintesc să fi citit însă ceva despre lăptăreasă ; afară de o nuvelă de Maupassant, în care devine... doică ! *Culmea unei lăptărese...*

Știința modernă a făcut spălătorie chimică care roade rufe, precum și lapte chimic care roade stomacul ; întrebuițînd pentru amîndouă : apă, scrobeală, spermanțet, clor, etc.

Pretindem rufe albe ca laptele, care de multe ori e murdărit.

Amîndouă dă pe credit, și mîncînd chiuluri, își urează să te calce *vaca neagră*.

Una face linii orizontale și cerculețe pe pâlmaru ușei cu tibișiru, cea-laltă face pe orizontala punîndu-l pe obraz, și își presintă contu cu mai multe fasoane.

Pe una o bate mașina la cap ; alta bate caldarîmul pînă o doare picioarele.

Fire poetică, lăptăreasa, în multe dimineți senine, admiră stelele cu ochii spre *Calea Lactee*, pașînd pe *Calea Rahovei* ori a Griviței, sau

altă stradă mărginașe. Spălătoreasa din contră, ca fiică a mahalalelor, în contact cu emanațiuni prozaice, își vîră nasul în lucruri mai necurate, mai puțin eterice.

Avem pe masculinul *Laptagiū*, un fel de *lapte acru*, poreclit *Papă Lapte*; fară a avea pe *Spălătoragiū*, caci spălătoresei îi place *primeneala*.

Intre acești doi termeni, ar trebui unul intermediar, o combinație, mixtura de spălătoreasă și lăptăreasă ; un fel de *Spălătoreasă*, care să spele și laptele atît de necurat adesea.

Avem noi funcționari, nu-i vorbă, cari să 'și înșusească acest titlu, dar aceștia să mulțumesc să spele numai... putina...

Tiriplic

UNUI OM POLITIC DISTINS

Cînd o fi să s'odihnească
In mormîntul său sinistru,
Pe o cruce să-î cioplească :
«El, în țara romînească,
«N'a fost nici măcar ministru!»

Brezeanu

„ZEFLEMEUA“ IN PROVINCIE

Constanța

Prefața la un nou roman: „Fără Eroii”, care nu va mai apare!

In acest teribil moment de criză — cind majoritatea stomacurilor concetățenilor mei e amenințată să se hrănească cu răbdări prajite la capac — mă munceste ideea să comit un roman cu adevărat *fin de siècle* cum zice turcul.

Și pentru că am această frauduloasă intențiune, întreb pe amicul *Strul din Curcanii* ce erou să-mi aleg pentru capod-opera mea?...

Pe maestrul *Popescu*, directorul, care da veșnic chixuri cu trupeauxul lui?

Sau să-l aleg pe *A. Ram* adoratul Mitzei, prietenu contesei Lucia de Lamermor de la Panaiote?...

Știu că amicul *Loe Manianian* va protesta energic că l-am dat uitărei, dar vorba e pe cine să aleg?...

Să-l iau pe *Vulcan*, genialul autor al genialei beltele „Acropolis”, nu de o mie de ori nu, căci nu mi da voie acest ziar umoristic care deși costă numai 20 bani, te distrează pentru 20 lei.

Inșă, ori ce s'ar zice și ori ce s'ar face, nu pot să încep nici cu savantul calcă în gropi *Perjoiu-Yost*, căci are *Clyta* drept să nu se supere; dar nici cu *Bril* a cărui situație nu e tocmai clară.

Și de oare-că și fiind că nu mi pot alege eroul, romanul, ca pod'opera, ce-mi propusesem a comite, nu va mai apare.

Pin D'Ar

Poșta mea. — *Clyta*. Mii de scuze de îndrăzneală

P. D'A.

Slatina

DOR DE DUCĂ...

Invăduie o ceață densă, orașul trist și monoton...

Eu singur euc, pe-o stradă îngustă, fumind țigara cu carton, în plumb urtut și pustiu ce năpădit-a firea-mi toată.

Și mă îndeamnă să iau cimpul, să scap de Slatina odată...

Ca să trăiesc din nou viața de zgomot plină și splendoare

Tocindu-mi bielele parale, la București, într-o plimbare.

Cind intru la Regal, cu gândul îndrept spre Cooperativă,

La berea-l — blondă răpitoare — tînjește gura-mi sugativă.

La teatru văd marchizi, contese, baroni, miniștri și lachet,

Vicini bogăți ce în petreceri aruncă de dispreț,

La băma-i roșie împăratul, privind aruncă de dispreț,

Că nu-ți mai vine-a crede frate, c'a fost pe vremuri precupeț...

Și balarii sunt, la club serate, și se petrece binisor!

Bărbatu în cărți ucide vremea, cocoana în valul răpitor.

La Botezatu-i plictiseală, Becheanu dever nu mai face,

Biele stă rău, și pretutindeni nu vezi de cit mit și... pacc.

La Marinică (Martinescu) arare-ori mai pică vr'unul

Razlet, uitat, împușcă-vreme; în color gol să dai cu tunul.

De-aceea, cind pe strada îngustă, spre vale pașii mi grabesc,

Cu jind gindesc spre alte locuri, unde să simt că mai trăiesc!

Manzanarés

Călărași

Zicătoarea românească spune că dai de bucluc cind îți iese iepurele înainte. Un grup de simandicoase personajii din orașul nostru a dovedit că ghinionul e tot așa de mare și cind ieși tu înaintea epurelui — în loc să-ți iasă el.

Intr'adevăr nenorocoasă vinătoare de epuri a fost aceea la care au participat: locotenentul colonel, căpitanii de infanterie, un căpitan de jandarmi, prefectul Stoeneșu, Buzdugan președintele tribunalului, un subprefect, plus un gardist atașat pe liugă persoana ispravnicului.

Numai borboacăle la fie-care pas!

1) Se vinase, cu chiul cu val, sease epuri cari fuseseră dați în păstrarea gardistului. La un moment dat, un onorabil pungaș, care

pesemne poftise la epure cu măslina, se apropie de gardist și-i spune:

— M'a trimis don prefect să mi dai trei din epurii ce ți-a dat în păstrare.

Gardistul s'a executat imediat. Vă închipuiți disperarea prefectului cind a aflat cum devenise cazul.

2) Președintele Buzdugan e un vinător așa de curagios, încit văzindu-l că-i apucat cu tremollo de pe la picioare, unul din țărani care însoțeau pe vinători îi zise foarte serios:

— C'coane, mușcătura de iepure e foarte afurisită. Să te păzească maica Precista să te nhațe lighioaia de țurloaiele picioarelor!

— Ce spui mă? întrebă bravul președinte cu inima cit un purice.

— Zău așa.

— Atunci ce trebuie să fac?

— Urcă-te și dumneata într'un pom! zise șiretul țaran.

Nici una nici două, președintele se sui într'un copac spre marele haz al companiilor săi cari, din pricina acestui act de mare curaj, erau cit p'aci să-l ia drept un iepure!

3) În fine, un hăitaș a fost împușcat în picior de către unul din îndemnaticii vinători.

...Toate aceste melodramatice peripeții formează azi obiectul de conversație al călărășenilor.

Fie că așa ghinionisți vinători mai rar!

Cimpu-Lung

Unui Doctor.

Fiind dat dracului acest țig,

Și de clienți ducind-o rău,

Ne întoxichezi mereu la nasă

Cu spirite de la Mațău...

Bartholdy.

CADOURILE „ZEFLEMELEI“

Concurenții la Premiile No. 11

Pe lângă abonați au concurat:

București: D-nii Em. Lupașcu, Genecol, d-șoara Nellica Gheorghiu, d-nii Nicu Apostolescu, Alte, R. Argintaru, C. N. C., Mimi & Bibi, d-șoara Sophie Horovitz, d-na Sofie Brandes, Un bucureștean, Mirpan, Nicolae Georgescu, Victor Foșșan farmacist, N. V. Vărgolici, George M. Moiescu student, Mecenet, d-șoara Ecaterine Ebervein, d-nii I. Vlădoianu, Const. N. Carpați, Dr. G. P. Vlahidi, Costică Florescu, Puff student în medicină, Stoeneșu, Petre Vladimirescu.

Pășcani: D-șoara Rodica Mihăilescu.

Tirgu-Jiu: D-șoara Cecilia P. Bărbulescu.

Giurgiu: Camargo.

Turnu-Severin: D: Ionel I. Tintorescu student.

Iasi: D-na Maria Ghutu.

Targu-Ocna: D-nii Joseph Kramer, sublocotenent Mitică Finichi.

Braila: D-nii Samy Horovitz, C. Mihăilescu, V. A. Pârjolescu, C. V. Popescu, Emil Bercoșvici, d-șoara Regina Kasvan, Marco, Victor Sullica student.

Galați: D-nii G. H. Manea, Ștefan Mușat, Paraschiv S. Panaitescu.

Călărași: D. Amedeu Georgescu, profesor.

Ploesti: D. Lazăr Rainstein, Traian N. Dumitriu-Giurgiu, Alval.

Birlad: D. Mitică farmacist.

Buzău: D. I. Rădulescu.

Tirgoviste: D-na Zica.

Dorohoi: D. Napoleon Casian Franc, O roză.

Adjud: D. Marcu Cohn, D. Strul Abramoșvici.

Gara Băleni: Costica și Lența.

Mărășesti: D-na Anica I. Constantinăscu.

Craiova: D-na și d. Zamf. Lasar.

Focșani: D. P. Romian.

Gara Prahova: D. Vasilescu Olteanu.

Pitești: D-nii Emil Al Furduescu, Victor Purcăreanu, student.

Sulița: D. M. Moscovici, institutor.

CISTIGATORII

Au fost favorizați de noroc:

1) D. George Dumitrescu, Cimpina, care a cistigat un volum de „Ahturi și ofuri”.

2) D-ra Ecaterine Ebervein, București, o cutie cu pastă pentru dinți.

3) D. Sublocotenent Mitică Finichi, din Tirgu-Ocna, zece plicuri colorate cu hîrțile lor.

Premiile numărului 12

Administrația ziarului „Zeflemeua” oferă pentru No. 12 următoarele:

1) Admirabilul volum *Moș Teacă* de Anton Bacalbașa.

2) Un prea frumos cutiț de tăiat hîrtie, care poate împodobi cel mai elegant birou de lucru.

2) Volumul „Janu”, poem dramatic de d-nii Leonescu și Dușescu.

TELEFONUL „ZEFLEMELEI“

Pin D'Ar. Constanța. — Ți-am publicat o increzător în seriozitatea și meritele d-tale de vechi corospondent. Speram că nu conține nici o personalitate ofensătoare, deși noi nu pricepem de loc aluziile prea locale.

Petre Vladimirescu. — Trimeteți 20 bani în marci postale și vi se va expedia numărul.

Celor-l'alți. — În numărul viitor.

A apărut volumul:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa.

Prețul 1 Leu și 50 bani

În București se găsește de vinzare la: „L'Indépendance Roumaine” și la librăria *Socce și Alcalay*.

A apărut volumul:

SPRE INFINIT

Versuri de d-ra Maria Popescu

Îl recomandăm călduros cititorilor.

Au apărut:

WISE și LACRĂMI, poezii de Florian I. Becescu.

RĂTĂCIRE, roman de Ioan Adam.

Le recomandăm cititorilor.

Rugăm pe d-nii corospondenți din provincie, cari au rămas în întârziere cu achitarea compturilor, să se grăbească cu trimețerea lor.

BUN

PENTRU CADOURILE „ZEFLEMELEI“ No. 12

In fie-care zi între orele 11 dimineața și 3 d. a., se servește la **BERARIA COOPERATIVA** (Piața Teatrului) și mâncări calde preparate de un maestru bucătar înadins angajat. Numai cu un leu se poate dețuna excelent. — In această modestă sumă intră două feluri de mâncare, un pahar de neîntrecută bere de Oppler, sau o sticlă de vin de Drăgășani, alb sau roșu, după preferința consumatorului.

MUȘTAR **DIAFAN**
ȘI CU
MUȘTULET

DIN FABRICA DE LA FILARET

STAICOVICI

De vânzare la toate magazinele principale

DEPOTUL GENERAL

Depoul de conserve: **STAICOVICI**

STR. REGALĂ, 11 bis.

UN MAGASIN IDEAL

Voiți voi cu puține spese
Să consumați delicatose?
Adresa primilor băcani
E: **DRAGOMIR & DELATEIȘANI!**

Doriți ca dind puțin lei noui
Să înnecați ori-ce nevoi
Intr'un bun vin de Drăgășani?
Tot **DRAGOMIR & DELATEIȘANI!**

Din cauză că'n țară-i criză
«Eftin și bun» au ca deviză;
Haideți deci nobili gentelmani
La **DRAGOMIR & DELATEIȘANI!**

CEREȚI

CONSERVELE
STAICOVICI

D. N. DAVIDESCU

Fost Procuror pe lângă Trib. Ilfov

AVOCAT

S'a mutat, — Str. Olari No. 6
BUCURESCI

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

A. ALTAN

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCURESCI

INSTALAȚIUNE SPECIALĂ

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

„DROGHERIA UNIVERSALA”

TOMA BRĂTULESCU

București, — Calea Griviței No. 145, — București

RECOMANDA

REGINA ȘI IDEAL

CEA MAI BUNA APĂ ȘI PASTĂ DENTIFRICE

Flaconul 1 Leu și cutia 75 Bani

MAGASINUL DE COLONIALE ȘI DELICATESE

S. G. ȘERBANESCU

— Calea Victoriei, colț cu Str. Regală —

ORIGINALE ROMURI DE BREMEN

ASORTIMENT DE BISCUȚI

ADEVĂRATE ICRE NEGRE DE TAIGAN

Cea mai bună

SUNCĂ DE PRAGA

Localul cel mai recomandat pentru întâlnire la aperitive

VINURI DE DESERT

VINURI TONICE

VINURI DE MASĂ

ȘI SINGURUL DEPOSIT AL TUTULOR

MARCILOR DE CHAMPAGNE

DUPĂ TEATRU, DUPĂ OPERĂ, DUPĂ CONCERTE, TOATĂ LUMEA ÎȘI DĂ
„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării împacă gusturile clientelei celei mai exigente.